

לשרוק

(מחווה ל"איך למדתי לשרוק" של חמוטל בר־יוסף)

© מאת אלחנן בלומנפלד, ירושלים, 2014

שְׁרִיקָה
בְּעֵינֵי אָבִי,
נְחֻשָּׁבָה מְנַהֵג מְגִנָּה
שֶׁל גּוֹיִים בְּרִיּוֹנִים.

לְאִמִּי
מֵאֵז שֶׁנִּפְגַּעָה בְּתֵאוֹנָה,
צָלִילִים גְּבוּהִים הִכְאִיבוּ מְדִי.

שְׂכֵנֵינוּ הַטּוֹבִים
אֶפִּילוּ הִצִּיעוּ לִי
לִירָה לְחֹדֶשׁ,
בְּתֵנָאִי
שֶׁלֹא אֶתְאַמֵּן בְּקִרְבָּת בְּתִיהֶם.

וְאֲנִי כָּל כֶּף קִנְאָתִי
בְּצַפְרִים וּבְשָׂרְקָנִים שֶׁבְּרַחוּבֵנוּ
שֶׁלֹא הָיָה אֲכַפֶּת לָהֶם.

מְכַנִּיסִים וְשֵׁתִי אֶצְבָּעוֹת לֶפֶה,
נוֹשְׁפִים בְּכַחַ
וּמִזְעִיקִים לְרַחוּב אֶת הַחֲבָרִים וְהַחֲבֵרוֹת
(גַּם בְּשָׁעוֹת הַמְנוּחָה).

בּוֹרַח אֶל הַשָּׂדוֹת מַעֲבֵר לְגִבְעָה,
אֶל קוּ הָאֶפֶק
בּוֹ הִתְחַבְּרוּ הַפְּרִדָּסִים לְשָׁמַיִם,
הִיִּיתִי מְמִילָא רְאוּתִי,
מְנַפֵּחַ אֶת לְחֵי
וּמוֹצִיא אֶת נְשִׁימָתִי הָאֶחָרונה
בְּהִתְרָסָה
אֶל מוֹל רִקִּיעַ אֲדִישׁ,
חוֹזֵר בְּדֶרֶךְ הַעֶפֶר,
שׂוֹרֵק וְהוֹלֵךְ
עַד לְקִצָּה
הַרְחוּב.

השִׁכְנִים הַטֹּבִים לֹא קִיְמוּ
אֶת הַבְּטָחָתָם,
אֲבָל שְׁכָרִי הָיָה מְלֵא -
הַצְּפָרִים וְהַרוֹחַ עָנָו לִי,
חֲתוּל הַתְּקַרְב
לְהַתְחַכֵּךְ בְּשׁוֹקִי,
כְּלָבֶלֶב הַצֵּטְרֵף אֵלַי לַפְּזִמּוֹן,
נְמָלִים עָלוּ לְרִגְלִי,
מְטַפְסוֹת בְּמַעְלָה בְּעָלִי,
תִּינוּקָת פָּרִצָה בְּצַחֲוֶק פְּעֻמוֹנִים.

לְמַדְתִּי לְאַהֲבָה
וְעוֹד כַּמָּה דְּבָרִים,
גַּם לְשָׂרוֹק לֹא רַע.

אֲבָל עַד הַיּוֹם
לֹא לְמַדְתִּי

לְצַפְצֹף.

מוז-רות הן דרכי ההשראה

תולדות שיר המחווה לשיר "כיצד למדתי לשרוק" של
חמוטל בר-יוסף:

עיקר שירי הוא סיפור אמת, שנכתב ברובו לפני כ-10-15
שנים,
שנים רבות לפני שהכרתי אותך ואת שיריך. אפילו שמו
היה דומה,
אך לא ראה אור כי לא מצאתי אז סיום שיספק את רצוני
ובאותה תקופה ממילא לא הוצאתי לאור כמעט דבר במיוחד
בנושאים אישיים-רגשיים.
את אלה החבאתי עמוק יותר במגירות.

קריאת שירך הציתה בי את הרעיון לסיום שחיפשתי
ועל כך אני חייב לך חוב של כבוד.